

Denčiem radoša un priecīga nedēļa

3x3 denči sadalīti trijās daļās, atbilstoši viņu vecumam. Pie Rūjienas pirmsskolas izglītības iestādes „Vārpiņa” pirmsskolas skolotājas Gunas Vītiņas bēbišu skoliņā kopā ar mammām un tētiem dzīvi izzina un rotaļājas mazuļi no dzimšanas līdz divu gadu vecumam. Trīsgadnieki un četrgadnieki „Brīnumzemē” bur brīnumus kopā ar „Vārpiņas” skolotājām Aigu Grīnvaldi, Jeļenu Lenšu, kurām palīdz Rūjienas vidusskolas skolnieces Sofija un Renāte Kalniņas, Beāte Virse. Savukārt piecgadnieki un sešgadnieki satiekas ar „Vārpiņas” skolotājām Anitu Pogu un Evitu Gaili, kā arī Rūjienas vidusskolas skolniecēm Līvu Lūsi un Alisi Kolbunu ievirzē „Augstāk par zemi”.

Skolotājas bērniem sagatavojušas daudz radošu darbiņu, lai visu nedēļu viņiem būtu interesanti un priecīgi. Skolotāja Anita stāsta, ka pirmdien no kokteiļu

salmiņiem katrs bērns sakausējis daudzkrāsainu rokassprādzīti. Bērni pētījuši arī latvju zīmes un zīmējuši tās katrs uz savas rokassprādzes. „Arī man ir tāda rokassprādze. Tā ir mūsu pazišanās zīme šai nedēļai. Savukārt ar zīmuļu asināmo var kokteiļa salmiņu pārvērst par spirālveida rokassprādzīti. Otrdien hokeja laukumā „Brīnumzemes” un „Augstāk par zemi” bērni zīmēja ar ogli un krāsoja ar pelniem, ko atnesu no savas krāsns. Bērniem tas ļoti patika un tapa brīnišķīgi zīmējumi. Trešdien no „Ekselences” saldējuma iepakojuma darināja klauna deguntiņu vai dāmu cepurīti. Tiks pētīti skuju koki un taps skuju slotiņa,” ar mirdzošām acīm stāsta Anita. Skolotājām padomā vēl arī daudz citu aizrautīgu uzdevumu. Visus nometnē tapušos darbiņus bērni ņems līdzi uz mājām.

Daiga Kļanska

Dienas norise

Ceturtdiena, 6. jūlijs

*Skaista, skaista tēvu zeme,
Par visām(i) zemītēm...*

8.00 Celšanās, pelde Rūjā, izkustēšanās.

9.00 Brokastis

9.40 - 10.10 Rīta TV, dienas tēma (sporta zālē)

10.20 - 12.45 Rīta ievirzes

13.00 - 14.00 Pusdienas

14.00 - 16.30 Pēcpusdienas ievirzes

16.45 - 19.00 Pievakares ievirzes

16.45 - 19.00 “Apvārsni” aicinām noklausīties latviešu komponistu Lūcijas Garūtas, Selgas Mences, Aivara Kalēja, Romualda Kalsona, Jāzepa Mediņa, Pētera Plakida skaņdarbu programmu, ko izpildīs pianiste Ilze Kundziņa kopā ar Nacionālās operas solisti Baibu Renerti (Berķi) un flautisti Rūtu Īzāku-Maču. Programmā 20. gs. kameramūzika balsij ar klavierēm, flautai ar klavierēm, arī koncertprogrammās reti dzirdamajai pikolo flautai. Ietverti arī trio - balss, flauta un klavieres.

Koncerts notiek Rūjienas Svētā Bērtuļa Evgēliski luteriskajā baznīcā. Koncerta ilgums apmēram 1h 15min.

19.00 - 20.00 Vakariņas

20.00 - 21.00 Zemes Daudzinājums (Pulcēšanās gājienam no centra laukuma)

21.00 Vakara pasaciņa (Daudzinājuma norises vietā)

22.00 - 23.00 Nakts basketbols (pie vidusskolas), Danči ģimenei (Kultūras nama lielajā zālē) un Zolites fināls (Kultūras nama 1. stāva gaitenī)

23.00 ... Danči (Kultūras nama lielajā zālē) un nīkšana (Kultūras nama mēģinājumu zālē)

**Šodien, 5. jūlijā,
dzimšanas dienā sveicam:**

Darenu Kalniņu

1

ZEMES DAUDZINĀJUMS

Ceturtdien, 6. jūlijā, plkst. 20.00
pulcēsimies pilsētas centrā uz pakalna.

Gatavojoties Zemes Daudzinājumam, vēlamies, lai katrs dalībnieks izprot šo rituālu un emocionāli iesaistās.

Daudzinājumā daudzina, teic, apdzied, velta enerģiju, mūsu saietā - ZEMEI. Katrai darbībai, vārdam, dziesmai ir sava nozīme un vieta. Sāksim ar sagatavošanos - iekšēju un ārēju, ar izpratnes veidošanu un balta krekla uzvilšanu. Katrs var sagatavoties, vadoties pēc savām izjūtām, taču šī nu ir tā reize, kad var vilkt savas tautiskās goda drānas.

Kopīgā gājienā klusējot, dūdām un bungām skanot, dosimies uz Rūjas liča pļavu pie ozola. Iesim cauri Zemes zīmes vārtiem un kadiķa dūmiem, sazēmējoties un attīroties. Tad pa Saulei virknēsimies apļos, dziedot:

Visi ceļi guņiem pilni, 2x
Visi ceļi atslēgām. 2x

Jaš būs ieti visam cauri, 2x
Ar Dieviņa palīdzību. 2x

Visam gribu cauri iet, 2x
Ar Dieviņa palīdzību. 2x

Visam varu ieti cauri, 2x
Ar Dieviņa palīdzību. 2x

Mūsu sacītāji būs Inese Krūmiņa un Madars Kalniņš. I. Krūmiņas vadītā uguns rituāla laikā katrs ņemsim pa sauju graudu no trauka un ziedosim to ugunī, un caur uguni gaisā, zemē un ūdenī, domās sakot paldies Zemei un lūdzot tai spēku un mīlestību.

Pēc uguns rituāla dziedāsim trīs spēka dziesmas:

„Šķērsu dienu saule tek” ,
„Caur sidraba birzi gāju”,
„Ziedi ziedi rudzu vārpa”.

Rituālu noslēgsim ar dejas viju.

Sannija Kalniņa

Tēvu tēvi laipas met

Vai 3x3 saiets ir rituāls? Tradīcija? Varbūt viens no nekaitīgiem ieradumiem? Kas ir nozīmīgāk: gūt gandarījumu vai zināšanas? Šie retoriskie jautājumi sev rodas pēcpusdienas ievirzē „Latviskie godi”. Par tiem aizdomāties vedina skolotāja, viedā sieva Inese Krūmiņa, kurā var klausīties mūžīgi un kurā var vērties ar bērna naivajā pārsteigumā atvērtu muti.

Mācīties un aizdomāties par to, kas nav gluži ikdienišķs, taču katram nācis dzīvē pretim. Ievirzē atklājas raganas un burvji, uzpeld spēka dziesmas, kā arī pasakās un tautasdziesmās ieslēptās senču gudrības.

Ieviržu dalībnieki gūst gandarījumu, pieredzi un atklāsmi. Vienam skrien skudriņas pār kauliem, otrs lido, bet trešais redz vīzijas aizsardzības zīmju veidolā.

Kā tas viss noderēs man? Katru vasaru rodas stāsts, kuru es ņemu līdzi uz Baškīriju, lai ar to izdzīvotu laiku, kas jāpavada ārpus Latvijas, ārpus mājām. Šī būs daļa no mana stāsta, rīka no melnās maizes, kura man vienmēr ir līdzi, tas dod spēku un izturību. Ar katru gadu stāsti jeb melnās maizes kukuļi kļūst lielāki un spēcinošāki, jo ar katru gadu gribas un vajag arvien vairāk spēcinošo stāstu jeb melnās maizes kukuļu. Tos pasniedz cilvēki, un cilvēki nāk no debesīm.

Tik neparasti mēs esam, tik dažāda mūsu pieredze un gūvums. Bet kopīgs ir viens. Iemesls, kāpēc esam vienuviet. Ņemt no pagājušā, izmantot to, kas atstāts mantojumā, to, kas mūsos iesakņojies un ne vienmēr ir ar prātu saprotams: „Tēvu tēvi laipas meta,/Bērnu bērni laipotāji./ Tā, bērniņi, laipojat,/Lai pietika mūžīgam.”

Ilona Saverasa

Kur aug „Laimīgais ķirbis”

Inta un Laura (ar pagājušā gada ķirbjiem, bet jauno ražu tūristi varēs aplūkot saimniecībā augustā vai septembrī, kā arī Rīgā Dabas muzejā oktobrī)

Es zināju, ka ir riekstu ķirbis, svies-
ta ķirbis, medus ķirbis, bet biežāk gan
iedalīju tā: ķirbis putrai, pankūkām,
kēksam, zaptēi... Bet to, ka Latvijā var

izaudzēt 80 šķirņu ķirbjus,
gan uzzināju tikai tagad ie-
virzē „Cimos lauku sētās”
pie Intas un Lauras Liel-
bārdēm saimniecībā „Le-
jasvagaļi”. Līdz šim man bija
priekšstats, ka plaši ķirbju
lauki ir zemēs, kur drusku
siltāks klimats, piemēram,
Portugālē vai Slovēnijā, taču
arī „Lejasvagaļos” ieraudzīju
3,5 hektārus tikai ar ķirbjiem.
Ja varbūt esi izdomājis, ka
uz Rūjienu būtu jāatbrauc
šogad vēl kādu reizi, tad ie-
saku - augusta beigās vai
septembrī ir vērts iegriez-
ties šajā saimniecībā, lai izietu tūristiem
paredzēto taku laikā, kad lielās ogas būs
ienākušas. Iepriekš jāpiesakās Laurai pa
tālr. 27723435,

skat. www.luckypumpkin.lv (mājaslapas
adrese tulkojumā – laimīgais ķirbis).
Saimnieces atminas, ka izcila ķirbju raža
bija 2011. gadā. Bet tādas vasaras kā šī
gan ķirbim nepatīk. Ja tas prastu dziedāt,
droši vien dungotu „Spīguļo, saulīt!”.
Lūdzu, nebrīnieties par šo domu gā-
jienu, jo no rīta biju teātra ievirzē, un tad
doma par dziedošu ķirbi vairs nešķiet
jocīga.

Ievirze „Cimos lauku sētās” nūdien
bija garda ievirze! Mēs nogaršojām ķir-
bju maizi, čatniju, marmelādi ar aličām,
ievārijumu ar ingveru... Bet, ja neticat
man, pajautājiet to grieķiski vai hindu
valodā tiem saieta dalībniekiem, kuri uz
Rūjienu ieradušies no Deli vai Atēnām
un kam arī garšoja ķirbis ar dzērvenēm
un ķirbis ar papriku.

Dace Kokareviča

Darbnīcā silti smaržo koks

Otrdienas rīts tāds pavēss, plānos kre-
liņus papildina džemperīši un vējjakas, īs-
bikses nomainījušas garās, vecāki cenšas
pārliecināt bērnus par zāles slapjumu
un piemērotu apavu izvēli, bet es dodos
uz kokapstrādes telpu, līdz kurai gan īsti
netieku, jo turpat zālienā aizrautīgu zēnu
balsu pavadībā un skolotāju vadībā tiek
apgūta spēle „Zviedru karalis”. Manā mājā
gan to sauc vienkārši par „kubu”. Droši
vien tamdēļ, ka spēles kauliņi gatavoti
no koka klucīšiem un sprunguļiem. Kad
zēni iesīluši, jau teju azartā krituši, nejauši
tiek nogāzts pats karalis un viena no ko-
mandām zaudē. Kopā ar trokšņojošo zēnu
bariņu iesprūku darbnīcā, kur silti smaržo
pēc koka. Laikam jau vectēva galdnieka
gēns liek par sevi manīt, jo tā vien nagi
niez palīdzēt kādam zēnam zāģi savaldīt,
ar kalniņu un grebjamo rīku pastrādāt,
tomēr apvaldos un ar apbrīnu vēroju kāda

pusotra spaiņa garuma
zēnu, kurš, apkārtnei
neievērodams, ak-
tīvi grozās ap iesāktu
karotes grebumu. Starp
dažiem tēviem, kuri
pavada dēlus vīrišķās
ievirzēs, pamanu
pāris meiteņu, kuras,
dēļa galu darbgaldā
iespilējušas, klauszina
ar āmuru pa kalniņu.
Tuvāk ieskatoties top
skaidrs, ka šeit tiek darināts mūzikas rīks,
līdzīgs veļas dēlim, tikai šaurs. Zēni grebj
karotes, laiviņas, zāģē un slīpē klucīšus,
asina zobenus, skan virpa, slīpmašī-
na, āmuru klauszieni un zāģu švirksti.
Troksnis, kaut darbīgs, tomēr par skaļu
manām jūtīgajām ausīm. Ieviržu vadītā-

ji Uldis Žigurs un Jānis Atis Krūmiņš ir
nepārtrauktā pieprasījumā, bet es jūtos
kā iemaldījusies skudru pūznī, kur katrs
zina, ko dara, izņemot mani, tāpēc klusi
aizslīdu pa durvīm, kam gan tāpat nevi-
ens nepievērs uzmanību.

Agnese Auniņa-Linmeijere

Košas krāsas, ornamentu, latvju zīmes...

Nākamā pietura ir Rūjienas Mākslas
skola, kurā strādā man zināmi ļaudis.
Pirmajā stāvā skolotāja **Solvita Ozoliņa**
iedvesmo mazākos zīmētājus. Šeit val-
da citas skaņas. Zīmukrāsu un flomas-
teru čirkstoņa uz papīra, ūdenskrāsu
pludināšana, švammītes pļekstēšana pa
krāsu trauciņu un citas radošām krāsu
nodarbēm piemērotas skaņas. Redzamas
košas krāsu joslas, izraibumoti akvareļi,
uz baltām lapām top skices nākamās

dienas darba turpināšanai. Bērni zīmē
ornamentus, latvju zīmes, šķirstot biezu
grāmatu un izmantojot mūsdienu teh-
noloģijas, „ieguglējot” meklējamo tēmu.
Solvita pacietīgi katram atbild, kādu no-
mierina, citu iedvesmo, citu uzmundrina
sasparoties, lai vēl papildinātu savu zīmē-
jumu. Pēc redzētā šķiet, ka galarezultāts
būs interesants.

Agnese Auniņa-Linmeijere

Top gleznas no zemes nākušām krāsām

Ja **Galzon Jānis** ir skolā, tad to vajadzētu dzirdēt, tomēr no lejas nav dzirdama attiecīgā balss. Otrā stāva divās telpās vientuļi sēž pieaugušie pie lielām dzeltenām lapām. Maldīgi nodomāju, ka akvarelis, taču kāpēc visi ar vienu krāsu glezno? Izrādās - kumelišu tēja. Pie sienas pamanu sarakstu ar dalībniekiem, un

acīs iekrīt vārdi – Maskava un Jaunzēlande. Tik tāli 3x3 dalībnieki satikušies vienā mazā istabiņā. Una jūtas pārgaidījusies, jo ir cilvēks, kam visu vajag darīt ātri, tūlīt un tagad. Tomēr tikšanos ar Galzonu uztver kā dzīves mācību, varbūt šoreiz tā ir pacietība. Drīz parādās arī Jānis, noskaidro, ka visi lapas sakrāsojuši, dod nākamo

uzdevumu, padusē atstiepjot sālspaku. Gleznotāju acīs manāms pārsteigums, bet Jānis tik ber un stāsta, kas notiks, kas nu būs. „Kad no tevis iztek liekais ūdens, tevī atbrīvojas vieta jaunam ūdenim, jaunām domām, idejām!”, saka Jānis. „Tieši tāpat notiek mākslā. Uzberam sāli, sāls uzsūc lieko mitrumu, paliek gaiša vieta, kurai klāt virsū nākamo krāsu.” Un Jānis nes nākamo trauku – sīpolu mizu novāriju. „Varētu jau krāsot ar akvareļkrāsām, bet mums taču tēma ir Zeme. Šis viss ir no Zemes nācis. Kumelītes no zemes izaugušas, sīpoli zemē auguši, sāls no dzilēm izrakts,” paskaidro Jānis. Uz kumelišu tējas dzeltenā fona sāk parādīties brūni laukumi, ziedi, vijumi. Vairs negaidu, kāds būs trešais tonis, cerot galarezultātu lūkot piektdien. Un, ja es jums nebūtu stāstījusi, ar ko tiek krāsots, jūs to neuzminētu, stāvēdami pie gatavās gleznas.

Agnese Auniņa-Linmeijere

Kristāli palīdz dzīvot un dziedina

Irēne Ozere (otrā no kreisās) atklāj kristālu noslēpumus

Daudzi prot un var atrast spēku sevī, tomēr meklējam, kas varētu palīdzēt līdzsvarot emocijas, dot papildu enerģiju, aizsargāt no ļauna un slimībām. Manuprāt, latvieši to visu meklē dabā, un viens no šādiem palīgiem ir akmens, kas silda, uzlādē, nomierina, dziedē utt.

Kad ierodos **Irēnes Ozeres** vadītājā ievirzē „Kristāli un rotu gatavošana”, tad viņa mani mudina vispirms doties pie liela trauka un paņemt kristālu, kas uzrunā.

„Tu esi paņēmusi kalna kristālu – minerālu, ar kuru ir pilna zemes garoza, kas aug miljoniem gadu, tāpat viens no galvenajiem kristāliem, enerģētiski ļoti spēcīgs, jo, kad cilvēks to izceļ, ir pilns ar enerģiju un informāciju. Tas kalpo cilvēkiem, dzīvniekiem un pašai zemei. Izklausās jocīgi, bet tā ir. Kristāls

uzņem mūsu enerģiju un vēlmi, kuru tam atklājam, un pēc tam palīdz īstenot tavā, citu cilvēku, zemes labā. Ar kalnu kristālu ir labi medītēt. Akmens ir no kvarca grupas, bet tā kā ir tik skaists un caurspīdīgs, tēlaini nosaukts par kalnu kristālu,” stāsta Irēne un atklāj, ka sākusi par kristāliem interesēties, jo ļoti iepatikušies, tikai vēlāk uzzinājusi, ka tie var

arī palīdzēt.

Atgriezušies no Somijas, kur kopā ar vīru vairākus gadus strādājusi Latvijas vēstniecībā, meklējusi sev nodarbošanos, kas arī dotu gandarījumu. Meitas šo mammas pēkšņo izvēli 55 gadu vecumā sākumā uztvērušas ar neizpratni.

„Akmeņos un visos minerālos, kas atrodami zemē, ir tādas vielas, kas mums palīdz dzīvot,” apgalvo ievirzes vadītāja. Uz vaicājumu, cik spēcīgi dziedina latviešu iemīļotais dzintars, Irēne piekrist, ka īsts dzintars, kas nav sakausēts ar stiklu, kļuvis ļoti dārgs. „Dzintars palīdz, kamēr izdala savu dzintara skābi. Piemēram, ja krelles nēsā diendienā, tad kalpo gadu, jo pēc tam savu ir paveikušas. Citus akmeņus var attīrīt ar sāli, bet dzintara rotas atliek noliikt plauktā un turpmāk tikai priecāties ar acīm. Labāk pusgadu nesāt mazu ku-

loniņu un pēc tam to iemest jūrā,” skaidro akmeņu un kristālu pazinēja.

Ievirzē ieraugu rūjienieti Tautskolas vadītāju Gītu Zariņu. Viņa smaidot atklāj, ka izvēlējusies jašmu, kas, izrādās, dažkārt palīdzēs no radošā lidojuma atkal atgriezties uz zemes. „Vai tu esi radošas profesijas pārstāve?” jautā Irēne, kad jauna sieviete izvēlas zilganas krāsas akmens rotu. „Esmu skolotāja,” atbild Ogres Valsts ģimnāzijas skolotāja Maija Vilnīte. Visas esam vienisprātis, ka radošākas profesijas neatrast, tādēļ intuitīvā izvēle ir gudra un sodalīts turpmāk palīdzēs līdzsvarot uzņemtās enerģijas plūsmas un nomierinās.

Ridzīniece Kristīne Kalniņa atklāj, ka, paņemot rokās zaļganos akmeņus, sajutusi iekšēju nemieru, pat drebuļus, Irēne mierina, ka viss ir labi, akmens ar nosaukumu aventurins vien norāda, ka pāri plūstošā enerģija jāliek lietā un jāuzsāk, piemēram, savs bizness. Kristīni tas iepriecina, jo par to tieši prātojusi, bet līdz šim to nav uzdrošinājusies darīt. Arī rūjieniete Maija Vaskinoviča aizrautīgi stāsta par savām izjūtām un to, kā dažādie akmeņi palīdzējuši ķermenī atklāt jūtīgākās vietas, kam pievērst uzmanību.

Sievietes un meitenes vienlaikus mācās darināt arī rotas, kas ne tikai būs interesants akcents, bet palīdzēs stiprināt pašapziņu, novērst arī sirds vai kaulu sāpes un citas ligas.

Ilze Brinkmane

Ko par mums un pasauli vēsta skaņas

Otrdienas „Apvārsnī” notiek satikšanās ar skaņu un sajūtu pasauli kopā ar gongu skaņu meistari **Daci Straumi**. Notiekošo grūti aprakstīt, jo katrs skaņas uztveram ar dzirdi un savu ķermeni ļoti individuāli. Dace arī aicina ieklausīties savā ķermenī, vispirms elpot, pēc tam ļaut dažādo skaņu vibrācijām atmodināt iztēli, bet aizmirst domas, kas traucētu sadzirdēt sevi. Skan flauta, kokle, gongs. Kas skan, to neredzam, jo sanākušie guļam aizvērtām acīm, tādēļ klusākās un skaļākās skaņas droši vien katram raisa atšķirīgas asociācijas.

Dace mudina ne tikai ieklausīties sevī, bet ar izjustajiem skaņu viļņiem apmīļot gan sevi, gan savus mīļos, gan visus, ko vēlamies.

„Jūs esat lieliski, ar jums kopā ir viegli un labi,” „Apvārsnī” sanākušos slavē Dace. Tā arī sajūtamies, jo izdodas reizē vilkt skaņu „ū” un tikpat vienoti ļaujam telpā ienākt klusumam. Kā atzīst D. Straume, klusums pavēsta daudz, bet, kad stāvēt aplī, katrs ieskandinām gongu, tā skaņa vēsta par mūsu enerģiju un noskaņojumu – mierīgu, pieklusinātu, skaļu. Dažādu un atšķirīgu – kādi arī esam.

Ilze Brinkmane

Harmonija ar sevi ir dabisks stāvoklis

Tā bija viena no daudzajām sentencēm, kas bagātīgi izlija pār klausītājiem šorīt ievirzē „Ceļš pie sevis” – kopā ar Ansi Jurgī Stabingi un Ventu Sīli. „Tagad man interesantāk ir nevis tas, kas tieši notiek, bet gan – kā es to redzu,” atceros Stabinga teikto nesenā intervijā un dodos meklēt: kā es to redzu. (Skeptiķis teiks, ka vērtīgāk gan būtu rakstīt, KĀ NOTIEK, taču klausīsim Stabingim: ievirzi vada viņš.)

Tātad - kā es to redzēju?

Abi guru sāk vingrinājumu: uz vienas kājas, otru saņemam rokā, acis ciet. Stabili (lielākoties), plūstoši, pārdomās – desmit minūtes. Nolieciet krastus, logus vaļā, brīvi, tā teicis Sīlis. Ieplūstu šajā nekurienē, ir viegli un – brīvi. Maigajā nekurienē pēkšņi jūtu, kā smaržo vasara, kā virmo klusums un... „Gailens uz tirg vares nopirkt, meža i ta ka kniepa-

datins,” manā klusumā ielaužas rūjienietes balss aiz loga. Bet viņa izgaist, viņas nav, ir tikai pasaules plūsma. Esmu gatava. Mājas darbā guru ieteikuši – vērot, nevis virzīt. Kā ar to tikts galā? Viena atbilde: sievietē ļoti lielu enerģijas daļu velti mazbērniem, tas loģiski. Otrā: esmu pārņemta ar to pašu, tad atslābinājos un sevi analizēju, kāpēc domas lēkā. Trešā: kad vēroju, manī ir „šeit un tagad” sajūta. Ansis komentē, veidojas atslēgvārdi MIERS, MĒRĶTIECĪBA UN VIEN-GABALAINĪBA, kas izriet no domas par sevis savākšanu, vērošanu: kur ir mana uzmanība?

Pamazām iekvēlojas diskusija, iesaistās arvien vairāk dalībnieku. Nonākam arī pie praktiskā: kā nomierināt ģimeni,

kur visi tādi uzvilkušies? Re: mātē to panāks ar savu mieru, ar dvēseles stāvokli, ne ar vārdiem, pietiek ar vienu teikumu, nevajag septiņus, viņa ieklausīsies. Miers ir lipīgs, rezumē Ansis, taču arī nemiers ir lipīgs: bērni uzdaudzījušies, bet mums nav tik daudz enerģijas, nespējam turēt līdzī.

Ko emocijas dara ar mums un kāpēc? Vai meditējot kļūstam tik pareizi, ka emocijām vairs vietas neatliek? Tā jautājam sev un meklējam atbildes. Arī uz citiem jautājumiem, arī pašu grūtāko, uz kuru atbildot Ansis citē: „Es meklēju sevi, un viss, ko atradu, bija Dievs. Meklēju sevi, un viss, ko atradu, biju es pats” un „kad pārstāju lūgt Dievu? - kad sapratu, ka runāju pats ar sevi”.

Pie tā arī paliksim. Bija labi.

Antra Lāce

Kur ņemt sparū?

Visa diena pagāja, gaidot vakaru! Jo vakarā vairs nav tālu pusnakts, kad sāksies jauna diena — Ulža/Ulda vārda diena.

Gaidot no rīta uzmeistaroju Kristālistabā rokassprādzi, lai spēks nīkšanā: no lavas – ugunij (enerģijai) un obsidāna (kaulu stiprumam). Ja kāds brīnās, kur ņemt sparū, — saver sprādzes, krelles, jostas un piekariņus, palīdzēs!

Pa dienu diži nestaigāju, diži neēdu – taupījos vakaram. Izvēlējos ekskursiju, kur lūkoju aitas (lai tās sprīņģo manā vietā), lēni izslidēju caur Cīruļu sievu ziedu paradīzi un nobeidzu ar zemeņu laukiem – lai vakarā sārtā kā zemene. Nodoms līdz galam nesanāca: vakariņu sautējums smaržoja tik vilinoši, ka zemesnes manā puncī apžēlojās un atvēlēja vietu arī tam. Un tad jau spars atlika tikt līdz gultiņai – mazliet panīkuļot pirms nīkšanas.

Kamēr mēs, kamīnzāles trijotne, tā nīkuļojām, palaidām garām gan Valmiermuižas brīvalus konkursu, gan Reiterlīgas/Ventiņlīgas ierašanos ar stopiem un „bez tašš”.

Nīkšana pagāja muzikantu bungu pavadītā Siliņulda solo un atmiņstāstu lutinātiem un dziesmu izrotātiem. Palikušās nīkšanas dziesmu grāmatas, pamanījušas, ka divas jau pret savu gribu aiznestas, uzņēma savu meldiņu: „Neņem mani, neņem mani līdzī padusē! Ne es Zāra, kas tā prasa: nimm, nimm, nimm!”

Sagaidīju zagli, saņēmu no gaviļnieka buču un jaunas enerģijas pilna atgriezies kamīnzālē. Viss, kas pa dienu tiek darīts, notiek par godu nīkšanai!

Kleopatra

Siliņš Rūvenē

Labas dienas, labi ļaudis!

Lai me bija tik tuvu, bet saplīsa brilles. Jūs neticēsīt: es biju ar vienu sievišķi kopā vīriešu dušās. Protams, pliki, jo kurš tad kaut cik normāls cilvēks iet dušās apģērbies. Iemesls bija pavisam vienkāršs – laika maz un par abiem tikai viens dvieļis un viens ziepju gabals. Biju domājis iepriecināt savas acis, jo manā vecumā sievišķīgos plikumus neredz katru dienu. Un kas notiek? Viņa uzsēžas virsū manām brillēm un bez tām es neredzu ne velna. Beidzamo reiz, kad es biju kopā ar sievietēm pirti, man bija pieci vai seši gadi. Es jutos kā sniegpārslīņa zem milzīgām lāstekām. Toreiz es domāju, ka man pliki sievišķi pietiks visam mūžam. Paskaties uz vienu, otra tāda pati. Kā saka, tikai variācijas par tēmu. Bet pēc laika mani kas sakustējās, un mani uz pirti vairs līdzī neņēma. Intīmā saite ar sievietību tika pārrauta uz ilgu laiku. Un tagad šī ņem un uzsēžas uz manām brillēm....

4. jūlijā Uldi (Ulži) kopā ar miljoniem amerikāņu atzīmē savu vārda dienu. Amerikāņi gan par Uldiem nekā nezina un šajā datumā svin savu Neatkarības dienu. Paldies visiem apsveicējiem, tāpat visiem tiem, kas to ir gribējuši darīt, bet kaut kāda iemesla dēļ nav izdarījuši.

Varu ziņot, ka Franču smakas autoru Sidlu Šņili (sk. Rūvenietis, Nr.2) sekmīgi atšifrējis politologs Ansis Bogustovs un un izpelnījies tiesības publiski pasniegt autoram pudeli alus. Alus blašķei bija pievienotas vēl divas pudeles ar iekšā sabāztām puķēm.

LATVISKIE ĒDIENI

Latviskas ēdmaņas
Latviskos traukos
Latvietēs pārtop
Latviskos taukos.
Latviete nezin robežu, malu.
Latviski ēdot ņem
Latvisku galu!
Rolmopsis un pīrādziņš
Slīd kā oga lejā viņš!
Ah un oh un ņam, ņam, ņam,
Atkal kilo klāt ir man.
Uzliec te, tik virsū vēl
Šito lielo frikadel',
Štopē iekšā vēl un vēl
Rolādi un vērsa mēl'.
Ko tu skaties, brīnies,
Ar kalorijām cīnies?
Kam rūp vairs holestoralis,
Kam rūp, ja ir kaitīgs sāls?
Es tik ēdu, man tik smeķ,
Pildīts tomāts, ol' ar spēķ'.
Ņam, ņam, ņam un jami jam,
Nokož šim un nokož tam,
Un, lai labāk lejā skrien,
Uzdzēr virsū rūgušpien'!

Sidlu Šņilis

Noklausīts un noskatīts

Nauksēnu parku senāk rotājušas divas lauvas. Brīvības cīņu laikā, kad igauņi nāca palīgā, tās pazudušas. Kad tomēr gribējuši zināt, kas paņēmis, atbilde radusies: „Vai tad Latvijas brīvības dēļ divu lauvas žel?”

Kad nometnē nākas runāt pie mikroфона, jāatceras Siliņulža ieteikums: runā lēnāk un turi līpiņas uz augšu! Tas ir – nenolaist balsi teikuma beigās.

Leonīds no Maskavas pie brokastgaldā prasa zēnam, kā latviski sauc popkornu. „Kā? Kellogs!”
Galdā kaimiņi tomēr izlabo: brokastu pārslas!

Vakar, kad sākās lietus, ievirzes „Viens pats meža takās” vadītāji bērņus steigšus atveda uz skolu, lai viņi neizmīrkto. Tā vietā, lai nokļūtu sausumā, viens puika aizskrēja uz stadionu, kur salija līdz pēdējai vīlei un istabā ienāca pilošs. Puika vēsels kā rutks, vecmammai – iesnas.

Divi jaunieši sarunājas.

- Tu tai filmēšanā biji?

- Biju, baigi stulbie jautājumi.

- Kādi?

- Viņš prasa – kas tu esi? Kā, kas es esmu?

Kas, vai viņš neredz, kas es esmu?!

Galvenā info centra darbiniece – Felicita.

